

Σάν άκουσε κι' ο Φασουλής, πού γι' άνθρωπος πιστεύεται,
μή τού γαιδάρου τόν όρρον ή φήσις πώς γιατρέιεται,
έπηρε τήν γαιδάρα του 'στή ράχη του καβάλλα
και ζήτη της γκαρίζοντας τó βάζι 'στην πηλάλα.

Ο Λόρδος μ'ε σπώνεται και μια κάτω σκύφεται
και ταμπουράδες έπαιξαν, σαντούρια και βιολιά,
κι' ο Σηροτήρης έβγαλε μεγάλο τουρτίριτζι
κι' έτριβε και 'ξανάτριβε τού Λόρδου τήν κοιλιά.

Ε.

Κι' ο Βασιλεύς μας τάμαθι 'στη Κοπεναγή πέρα
κι' έπε και πάλιν χαρπός 'στον γίρο του πατέρα:
εμπαιπά μου, κι' άλλο ξαφνικό μ'ε μήνυσα μαντάτο,
ο Παππακυριτσόπουλος μ'ε τρόπον προπετι
συνέλαβε κι' έπικότωσε εις τήν Λαμία κάτω
έναν Εισαγγελία μ'ε κι' έναν 'Ανακριτή.

Και τούτοι ο πατέρας του εμην προχωρή, σταμάτα...
μα! οί καλέ σου, γυόκα μου, μή τούτα τά μαντάτα...
Ελα και πάλιν όπως πριν να σι γλυκοφιλήσω,
κι' αν μόλις 'πάτησης έδω ν' αλλάξω τόν άέρα
τόσα καλά κοταρομάτα σ' έπιδρα αν' όπισω
φαντάσου μή τι θα γενή σαν ρθάρω ίκαί πέρα.

ΣΤ.

Πολλοί πικρός έθρήνησαν τόν ληστάρχον εκείνον
και 'βούξε τó τίλος του και μίσα 'στό Πεκίνο,
και τού ληστάρχου π'ήρανε τήν δαμορία παλα,
τήν μαυρή φουστανέλα του, τó ρέσι του και τ'έλλα,
και μετά σκίθην όρμον και πατρι-στικη
'στην 'Εταιρείαν τάττιλαν τήν 'Εθολογιαν
να μίνου ως κημήλιον
μ'ε 'στό χερτοβασιλειον
κι' όλ' οι μεταγενέστεροι, να μ'εθου πατριάται
ποός ήταν, πού 'γεννηθήκα, πώς π'ιδαναι και ποτέ.

Και τάβλεπαν θρηγενεις και ξένοι σαν χαζοί
και ρήτορες 'ρητόρησαν μ'ε γλώσσαν Δημοσθίνη:
εάν ότως νόμος ο ληστής μ'ε 'στά λημέρια ζή
μή διαλεκτούς Εισαγγελίας κι' 'Ανακριτάς πεθαίνει.

Φασουλής και Περικλήτος,
ο καθένας νέτος σάτος.

Φ.—Θά γίνει νέος άνθρωπος και πρόγραμμα θ' αλλάξω,
ύπέρ πατρίδος θαυμασμός 'στό μέλλον θ' αλλάξω,
κι' αν ή κοιλιά μου γουργουρα και παίζη Καραϊσκό
όλα της ροδοχαρι και μέλι θά τ'ά βρισκω.
Δέν είναι πλέον τού σαρμού ή γρίνια κι' ή μουμουρα,
της μόδας τάρα έγινε να μην τ'ά βλέπω σκουρα,
τήν σάφην τίντζερε να λics και τζάνερα τ'ά σικα,
και σαν πινξ να φαίνεσαι πώς 'χόρτασε για πικα.
Κι' έγω πού πάντα τού σαρμού και της κοκεταρίας
προβάλλω λάτρης έξαλλος και πούρος δικαώτης
θ' ακολουθήσω, Περικλή, τας νέας θεωρίας
και τού λοιπού έμβρόντητος θα γίνει πατριώτης,
κι' αν ή πατρίς χρεωκοπή δέν θα μ'ε μέλη όδημα
κι' αν εις τούς ένενος φαίνεται μουτζιλίκα κησιδιέρα,
όμως για 'μ'ε θα κελωμ'ε πλουσία 'στιν χρυσόν
και θα φωνάζω πάντοτε εις τήν διαπασών
δτι δέν κάνουν, Περικλή, τά πλουτή της νισάρι
κι' αν' τ'ά καλαμοβράκια της καταραμ'ε χρυσάφι.
Και πουλημένος θα καλώ προδότης τών προγόνων
όπόσος της πατρίδος των άνακδρος έπιλαθονται,
κι' αν ο Τρικούπης στέκεται εις μια βαλδία κούρα,
κι' αν' έκαί πέρα τραγουδή τρία πουλάκια καθόνται,
έγω θα στικαμαι εις όλο μ'ε νέκια κι' άσιελίκια
κι' έκειθεν τόν Πρωθυπουργό θα χαιρετώ τόν ύπατο,
και θα της πύρος κάποτα ως είδος δικανίκα

Μαζί σου ή και μόνος μου να θυγιάνω 'στών περιπάτω.

Π.—Κι' εγώ κοντά σου θα θρηνώ σάν τόν 'Ιερμία και θα σου λέω «Φαουλή, δός μου κι' εμένα μιά».

Κι' αν γιὰ τὸ κράτος κάποιε κακό μου φλυαρήσει γιὰ τὴ θά σου τῆς βρέξι.

κι' αν παρ' μέε 'στὴν Καρκαλοῦ ὁ μίγας Θεωδωρῆ; κι' εγώ κοντά θα τρέξω.

Π.—Κ' αν τὸν ἰδῶ τὸυς βράχους τῆς σάν 'Αδριὰνὰ καὶ πηδῆ κι' εγώ μ' αὐτὸν ἀκράτητος θα τὸυς ὑπερηφάνησω, κι' αν τὸν ἰδῶ τῆς ἀσπίδος του υπερηφάνεῖς να μὰδῶ

κι' εγώ τὸ καῦρο μούσε μου αἰμίως θα μὰδῶσω. Τελεῖωσαν τὰ ψήμματα...δὲν θάμκει πᾶρ' προδότης

κι' ἱς τῆς βαλιδιῶς, Φαουλῆ, κι' ἀπὸ τῆν Καρκαλοῦ θα λέγω πρὸς τοὺς 'Ελληνας σάν εἶνος πατριώτης :

εγχατὶ δὲν βλέπετε, παιδιὰ, τί γίνεται μ' ἄλλου ;

Κι' αν τὰ ταμίαι κλέπτονται καὶ τούτῳ τί σημαίνει ; ἄς τύχουν δλ' οὐ κλέφτης τῆς γενικῆς συγγνώμης...

γιατὶ βρῶ κουτοπόνητος, κι' ὁ τοὺς σὰς δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Αἰουσιφ τὸν Παναγιά, 'στὴν Τράπεζα τῆς Ρώμης ;

Γιατὶ καὶ φύλλου πῆδημα τὸ κράτος νὰ ταράττη ; δὲν βλέπετε πῶς κταντῶν χιλίων χρόνων κράτη, και τῆς 'Ελλάδος θέλετε τὸ χροῖνον Βασιλεῖον

μὲ δαμάκ' ἀλλεπάλληλα νὰ σκαίρη τὸν ὄρηλιον ; Δὲν σκέπτεσθε, μουροπόρητες ἐξώλιες καὶ πρώολιες,

αν ἐν μικρὸν Βασιλεῖον ἐξήντα χρόνων μόλις κατάρθωσι τὴν κανονιὰ τὸν δεικνὸν νὰ σκαίρη,

τί μίλλον ἔχει προκοπῆς ὅταν τὰ χιλιάττη ;

Φ.—Κι' ἐνθ' οὐταῖα, Περικλῆ, ἐξ ὄρηλου θα σκουῖς καὶ τὸν προδότης τοὺς κρυφῶς πατόκορρα θὰ λούττῃ,

ὡσάν ἦνθ' θὰ σ' ἀπάντω : σταματῶσω, Περικλῆ, τὸν τὸσην ὀλιδιότητα τὸν τρεσβιδιου γένους,

γιὰ μίνα βάζε πάντοτε λουστῆρι σιδαλίτο και μοναχῆ ἑκπόλοτος περᾶται γιὰ τοὺς ζῆνους.

Ὡς τότε πᾶρ' τὸν τόπο μας σκυλιὰ θὰ τὸν βρίζουμε και ἰχθῆτα τὰ καλὰ του κἄν δὲν θὰ τᾶναυροῖμε ;

γιατὶ δὲν λέμε καὶ γι' αὐτὸν κερμιά τοιρμόνια, καὶ πάντα τῆς κκογλωσῆς μᾶς πᾶντῶν τὰ δαιμόνια ;

γιατὶ παραφρηνίζουμε κατὰ τῆς ἀσφαλείας σάν 'δομε κλήρη 'στὸ βουνὸ μὲ φειρακνίειν κάππα ;

δὲν βλέπετε καὶ τοὺς ληστές τῆς φίλης 'Ιταλίας, δπου δὲ κλέφουν ἔξαρνα κι' ἄλλαερο τὸν Πᾶππα ;

καὶ ποίος εἶδε πουθενὰ τῆς εὐτυχῆς μᾶς χώρας τὰς τρομερᾶς τῶν 'Ιταλῶν Μαφρίας καὶ Καμῶρας ;

κι' αν μὲ φερμάνη γύρουν τὸ κράτος ν' ἀπειλή ὁ Παππακριστόπουλος μ' ἔκινον τὸ Τσευλή,

γιὰ τούτῳ τὸ κεφάλι σου ψηλά νὰ τὸ βαστάς... ἔμεις σ' ἔκινους ἔπικε να κᾶνουν τὸυς ληστές,

γιὰ νὰ φανῆ, βρῆ Περικλῆ, 'στῆς Δύστας θὰ σφαίρας πῶς πᾶν κόντρα κι' οὐ Ρωμῆρ' 'στῶν 'Ιταλῶν τὰ ράτσα,

πῶς κράτος εἰμῆθε κι' ἔμεις ποιότητος δευτέρης καὶ ὀσκόλα δευτέρης καὶ μὲ τῶν Φράγκων μᾶτσᾶ.

'Ελα καῦμεν Περικλῆ, κι' οὐ δὲ ἀλαμπρατῶσι μόνον τὸ κράτος τὰ καλὰ νὰ βλέπωμε καὶ λούκα,

χωρὶς κρυφὰ καὶ φανερὰ νὰ στρώνουμε πετσῆτα κι' αἰμίως νὰ τοὺ σῆνωμε ὅσα δὲν σῆν' ἢ σκουῖται.

Χαρὰ σ' ἔκινους τοὺς Ρωμῆρους, πού τοὺς πᾶντῶν τὰ ψήμματα καὶ βλέπουν τὸ Ρωμῆρικό μὲ κάτασπρα φορέματα,

καὶ ὀστυχία, Περικλῆ, καὶ μακρὶ ν' σφοροῖται εἰς δρους βλέπουν μοναχῆ τὰ σάμια του κουρῆλα.

'Δρῆνε τὴν σκυπία μᾶς οὐ ξῆνει να κιντᾶζουν κι' ἔκινει να τὴν ἔρουν καὶ να τὴν ἐξῆτάζουν,

κι' αν ἡ ψυχὴ σου πρᾶγματι τοὺς 'Ελληνας ἠγάπησῃ

δείχνει 'στοὺς ἔξω μοναχῆ τὸ μέρος πού δὲν 'σάπιε.

Π.—Μορῆζει πατριωτισμὸς ἀπ' ὅπου κι' αν στραφῶ, 'στῶν ἐμᾶφροντῶν τὴν Σχολὴν θα πάω να γράφω,

θα κτανάρησω Σύλλογον, θα παίζω ρόλο Δούνη, κτανῶς θα βγάμ', Φαουλῆ, τὸ καθὶ μου ρουδῆνι,

κι' αν γράφωμ' τίποτε κακὸ τῶν προδότην τὰ φύλλα θα μᾶς μῆς 'στὰ γραφεῖα τῶν να τούτ' τὰ κᾶνω νῆλα.

Φ.—'Γωνοὺ θα ψάλλω πάντοτε 'στὸ κράτος ἔπικινους, τῶν πωλμῆριων προδότην θὰ σῆζῶ τὸ κεφάλι,

κι' ἀμῆτως τῶρα, Περικλῆ, θ' ἀνοῖξω μίνα Λύκιον σάν του Κουτοῦζῆ, του Μακρῆ, καὶ του Διοσκουριδῆ,

κι' εἰς τούτῳ δῶξω δῶκτρα θα δέχωμ' εὐχαρίστας ὅσους μὲ γίνωμις ἀδικίους ταῦτᾶ μᾶς δὲν ἔσκότισαν,

ἀλλὰ τὸ γὰλα τῆς 'Αρχῆς ἰβύζαζαν ἀπλήστως κι' ἄφρονι πατριωτισμῶ ἢ μᾶνίας τῶν τοὺς 'πότιαν.

Κι' εἰς δρους πατριωτισμὸν ἀληθινὸν πᾶντες τοιούτους θὰ διδάσκαιτε μετὰ παρουσῆς,

καὶ πῆσαν πρωτόσχολος ὁ Θεωδωρᾶκης νᾶναι, προφῆσις και μᾶστορος τὸ πατριωτισμῶ,

κι' ὁ Θεωδωρος θα κυβερνᾶ και θα τοὺς ὀδηγῆ κι' αὐτὸς ἀπολυτῆρια θα τὰ βαθολογῆ,

ἄριστα, κᾶλλιστα, καλῶς, λιαν, σγελῶν, μετρίως, κι' ὡς ἔθλον Βόρειος ἑστῶς θα δῆταται και κρῖος.

Π.—'Ὅλον λαμπρᾶ κι' ἀλάθιστα... καὶ τᾶχα τί κερδίζω ὅταν τοὺς πατριώτας μου συχνὰ κκοκοροῖζῶ ;

γιατὶ, μωρῆ, και τὰ στραβὰ νὰ μῆν τὰ βλέπω ἴσα και νὰ λουσᾶ τὴν γλώσσᾶ μου κκοκολογῆς λούσα ;

Πρωθυπουργοὶ κι' Γυρῶργοι, Τριχοπότες Σωτήρες, Ράλληδες, Διηγγιάνηδες, και Πῆτ και Καραπάνοι,

σάν οὐρανοκαθῆταί μου φᾶνονται ρωσῶσῆς και τὸ κατᾶξρο φομῆ θερρὸ γὰρ πικνωπῆναι.

Φ.—Μὲ τὸ κινουῖρο μᾶς κρατὶ ἔβδῶ τῆς 'Ελλάδος, τὸν τρεῖς ποῖον ἀμῆροσῆν ἐκ σταφυλῆς εὐθῆμου.

Ὅλα κορδῶν, Περικλῆ, κι' ἀνῆλθι κατὴ κᾶλῶς, ἡ Βασιλεῖα τῆζῶτα μου, τὸ Σωτῆματα ψυχῆ μου,

Διοικῆσις κερρῶλα μου, Δικαιοσύνη μαλαμία, Παιδεία τόνεμᾶ τῆς λῆς και τῆς Κακογκομῆς.

Οἰκονομία τρεῖς φορᾶς ψυχῆ μου και ματᾶμᾶ μου και πᾶται τὴν κοιλίτα σας, μωρῆ πατριωτῆμα μου.

'Πρέλειαι ἀπὸ πάντῳ χωρὶς κερμῆς ἑρμῆς, ἀσφαλεία τρομακτικῆ και τᾶξῆς ροκκαλῆς,

κι' ὁ Παππακριστόπουλος σκότεινι 'στὴ Λαμία τὸν κύριον 'Ανακρῆτην και τὸν Βισαγγιλιᾶ.

Καὶ τῶρα τρέψω, Περικλῆ, καβῆλα εἰ φοραλόγο του νέου πατριωτισμῶ νὰ γράψωμ' τὸν δικαίλο,

κι' ἕνα μοναχῆ μὲ λυπεῖ 'στὰ τωρινὰ μᾶς χρόνια πῶς ῆρμαξῆ θανατικό τῆς 'Ανδρῶ τὰ λεμόνια,

καὶ θα μᾶς λείψουν ῆρῆγορα κι' αὐτὰ τὰ σπηλοῖματα γιὰ καθὲ Κᾶλῆχτα οσοφ και ῆρτορα Παλιμῶνα.

Π.—Κι' εγώ μαζὶ σου, Φαουλῆ, πᾶσᾶν τοιλιθῆρα 'στου νέου πατριωτισμῶ νὰ μᾶς τὴν κολυμῆθῆρα,

και φρόνητες νὰ βρῆς νᾶνθ' κι' ἔμῆνα νὰ βαπτίσω κι' ὅρεσ ὀθὸ τρεῖς 'στὰ μούτρα σου, δικῶλοιο σκοποῖρι.

Τὸ ΕΚΡΠΠ τὸ ζυμῶμεν μὲ ἄλας ἄττικόν, ὀσοφ σκορπῆζει γέλομα και πνεῦμο ὀπτικόν, 'στὸ δευτέρον εἰσῆλθε τῆς ἄλλῆς ἔτος,

ἐξ' ἧ και τὸ συχαίρουν πολλοὶ κι' ὁ Περικλῆτος. Τὸ ΕΚΡΠΠ δέξεται πάσας γενναίας συνδρομῆς και στήριξης ποτε ποτε θὰ γράψωμεν κι' ἔμεις.